

Toch bleef zij vreemd . . . ja, dat viel niet te ontkennen.

Een laatste gedachte schoot hem door het hoofd: als zij maar een kind had.

Wie weet, of zij dan niet anders zou wezen?

Toen liepen zijn denkbeelden ineem en werden groezelig, als de tinten van een landschap, waarover nevelen heentrekken.

Phantastische vormen doemden op in zijn geest.

Hij begon te droomen en . . . sliep.

Een zachte, effen grauwe winter: een winter, die geen eind had gemaakt aan een verwaterden zomer en waarop geen ontwaken, geen herleven, geen echt voorjaar kon volgen, was spoorloos voorbij gesnel.

Emma had vast gehouden aan haar voornemen om geen menschen te zien voor haar plezier en Blank ware niet langer zich zelf geweest, indien hij weerstand had geboden aan een besluit, dat zoozeer met zijn neigingen strookte.

Tweemaal was hij tegenover een twaalftal, in den derden persoon genoodigde gasten verplicht geweest, vier uren lang, de rol van glimlachenden en oplettenden gastheer te vervullen. Daarna had hij zelfvoldaan verklaard op zijn lauweren te mogen rusten en meestal grif ingestemd met Emma's verlangen om voor de uitnodigingen van anderen, spijt betuigend, te bedanken.

En aldus waren zij terug gezonken in hun sleur-leven van weleer.

Dag aan dag — de Zondagen, die hij in zijn studeerkamer sleet, uitgezonderd — had Blank zijn morgenuren in het ministerie doorgebracht en was hij geregeld om kwart over vieren op de Witte verschenen. Des avonds waren zij soms naar de opera of een concert geweest — wat hij deed om Emma een verzetje te bezorgen — maar deze uitstapjes, een vijftal diners en eenige vergaderingen daargelaten, had hij regelmatig in het warme boudoir zijn courant gelezen, zijn grog gedronken, zijn boeken opengesneden en zijn babbeltje gehouden over de nieuwe engagementen en andere geruchten van den dag. De maanden waren op elkander gevolgd en aan elkander gelijk geweest; maar terwijl 't in dien slendriaan van afgepaste taakjes hem allerbehaagelijkst te moede was, vroeg hij zich nooit af, hoe Emma de trage uren doorbracht van tien tot zes en dikwijls ook nog die van zeven tot negen. Zij deed haar huishouden, legde nu en dan een bezoek af: voor de rest wist hij niet, waaraan zij haar tijd besteedde, want op winkelen was zij niet gesteld en liefhebberijen bezat zij evenmin als intieme vriendinnen.

Het was hem ook nooit ingevallen hieromtrent na te denken. Dat overdag de man aan zijn werk blijft, zonder er zich om te bekommeren, wat de vrouw dan uitvoert, scheen hem evengoed een vaste regel te zijn, als dat gedurende dienzelfden tijd de zon schijnt, zonder er acht op te slaan, of zij misschien het maanlicht verduistert. Hij had dit zoo bijgewoond in het ouderlijk huis en dus — meende hij — moest het ook zoo wezen, overal en altoos.

Aan Siria dacht hij bijna nooit meer.

Een paar dagen na zijn laatste bezoek had de officier een omgevouwen